

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοστὴ Ὀκτωβρίου καὶ τρίτη,
ὁ ντουινὰς μὲ τοὺς ἄθλους μας φρίττει.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσα κ' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουινὰ.

Ἐξακόσα λογαριάζω κ' ἐβδομήκοντα κ' ἐννιά,
πάνε κ' ἔρχονται βατσέλα μὲς 'στῆς δόξης τὴν γωνιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἄγγλοι καὶ Μπόερς πολεμοῦν... τί πόλεμος κ' ἐκείνος,
φρικτὸς, μυριόνεκρος, ὀλοφυρμός καὶ θρήνος.

Γιὰ κῦτταξε 'στὸ Λαιδυσμίθ, κῦττα 'στὸ Κιμπερλέυ,
Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει.

Ὡ σὺ Ρωμαϊκὴ ψυχὴ τῶν πολεμάρχων πάλλε,
ὦ Μπόερς σεῖς Ἀφρικανοὶ
γιὰ τοὺς πολέμους ἱκανοί,
ὦ Κρούγερ, γέρο Πρόεδρε τοῦ Τρανσβαῦλ μεγάλε,
ποῦ τὴν ὄραν τοῦ λέοντος τὴν βάλεις γιὰ στολίδι,
ποῦ λένε πῶς τὸ βόλι σου περνᾷ καὶ δακτυλίδι,
ποῦναι τὸ χέρι σου βαρὺ,
τὸ σφρίγος σου νεανικόν,
καὶ μοιάζεις μὲ τὸν Θεόδωρ
'στὸ μένος τὸ πολεμικόν.

Ὡ Τρανσβαῦλ ἐπίζηλον, πέραν τοῦ Βάαλ κράτος,
σὲ χαιρέτῃ κ' ὁ Φασουλῆς,
πρῶτος πολέμων σεβνταλῆς
καὶ ξυλοσπιρουνάτος.

Ὡ χῶμα μὲ τὰ πλούτη σου καὶ τὰ χρυσορυχεῖα,
ποῦναι γιὰ σένα συμφορὰ καὶ μαύρη δυστυχία,
πῶς ἴβηλα νὰ 'πέταγα νὰ 'πήγαινα τοῦ 'ψήλου
νὰ 'δῶ τὰς μάχας τὰς δεινὰς,
κ' ὄχι σὰν χάχας 'στὰς κλεινὰς
καὶ τῆς γῆς μου γιὰ πῆδημα τοῦ φύλλου.

Ἐμπρός, παιδιὰ, τί κάθεσθε;... 'στὸ Τρανσβαῦλ τρεχᾶτε,
ποῦ πόλεμος βρυχᾶται.

Ἐπὶ Τρανσβαῦλ, 'στὸ Τρανσβαῦλ, τῆς γλώσσας σας τροχίσετε,
καὶ κοντύλι καὶ χαρτί τὰ σχέδια ν' ἀρχίσετε.

Ἐμπρός κουθέντα δυνατὴ
καθημερινὴ καὶ σκόλη,

πολέμαρχοι σταυραστοὶ
μὲ κάπα καὶ φακιόλι.

Ἄς πάψουμε γιὰ μιὰ στιγμή τῆς μύγαις νὰ κτυπάμε,
μὴ τὸν καιρὸ σας χάνετε,
μὰ τὸν σταυρό σας χάνετε,
καὶ σηκωθῆτε 'στὰ βουνὰ τῆς Ἀφρικῆς νὰ πᾶμε.

Βάλτε τὸ φέσι τὸ λερό,
φτερῶστε τὴν πατοῦνα,
ὦ Λαιδυσμίθ καὶ Νεζερό,
Γλενκόου καὶ Μελοῦνα.

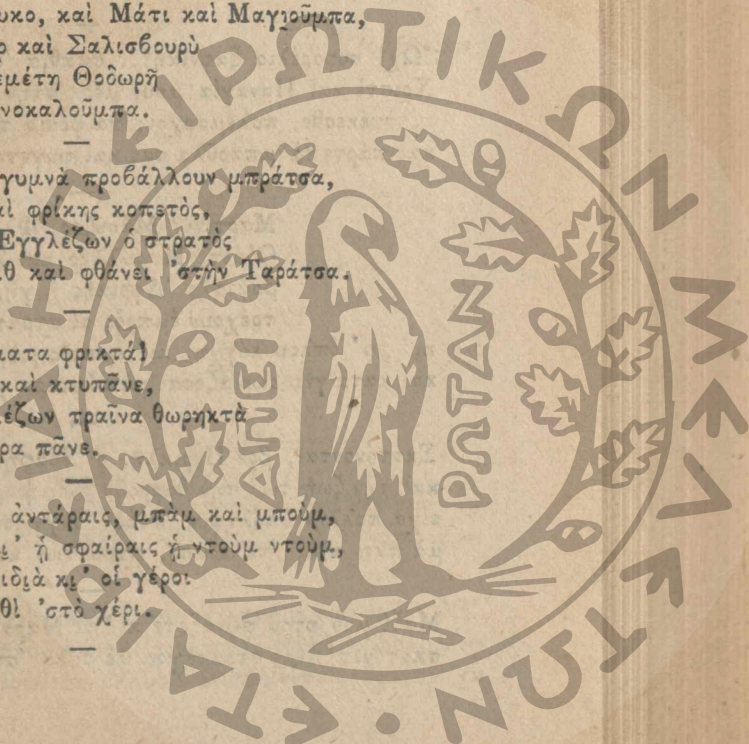
Ὡ ποταμοὶ τοῦ Τρανσβαῦλ καὶ τῆς κλεινῆς Ἀγγλίας,
ὦ Βάαλ σὺ καὶ Πηγειὲ τῆς νέας Θεσσαλίας,
ὦ Ζανισμπούργ, Γκριτζόβαλι, Δοσφάκι, Κιμπερλέυ,
ποῦ φῆμη διεσάλπισε τὰ θάνατά σας κλέη.

Μαῖφκιγγ, Σιδηροπάλουκο, καὶ Μάτι καὶ Μαγιούμπα,
ὦ Κρούγερ καὶ Σαλισθουρὺ
κ' ὕψιθρεμέτη Θεόδωρ
καὶ Κορδονοκαλούμπα.

Ἀφρικανίδων γυναικῶν γυμνὰ προβάλλουν μπράτσα,
σφαγῆς καὶ φρίκης κοπετὸς,
καὶ τῶν Ἑγγλέζων ὁ στρατὸς
ὕποχωρεῖ 'στὸ Λαιδυσμίθ καὶ φθάνει 'στὴν Ταράτσα.

Ποῖα θεάματα φρικτὰ!
κτυποῦνε καὶ κτυπᾶνε,
κ' Ἑγγλέζων τραῖνα θωρηκτὰ
εἰς τὸν ἀέρα πάνε.

Βρονταῖς, ἀντάραις, μπᾶμ καὶ μπούμ,
πέφτουν κ' ἡ σφαῖραις ἡ ντοῦμ ντοῦμ,
καὶ τὰ παιδιὰ κ' οἱ γέροι
μὲ τὸ σπαθί 'στὰ χέρι.

"Ω! του πολέμου του δεινού,
πού χάσκουν οι φυγάδες,
ἀράζουν 'στό Καραμπουρνού
των Ἀγγλων ἢ φεργάδες.

Νά κι' ὁ Λεβίδης, ἔμπλεως πολειμικῆς μανίας,
βομβαρδιστὴς ἀθάνατος πάσης Καραμπουρνίας,
τὰ πάντα βομβαρδίσαιτε κραυγάζει διατόρως,
ἀλλ' ἔξαφνα σιωπηρῶς
ἀπὸ ναυμάχου τοῦ πυρός
φορεῖ τὰ φαρδομάνικα καὶ βγαίνει ρασσοφόρος,
καὶ μὲς 'στὰ ράσσα λησμονεῖ θαλασσινοὺς ἀγῶνας
καὶ σχολιάζει προσφῶς Συνοδικοὺς κανόνες.

Κι' ὅλοι 'ρωτοῦνε πῶς αὐτὸς ὁ τόσον τρόμον σπείρων
'στὰ πολυκύμαντα νερά
τώρα ποθεῖ καὶ λαχταρᾷ
'στὸ καλαντάρι νὰ γραφῇ τῶν ὀσιομαρτύρων,
κι' ὄχι 'στὰς δέλτους τῶν σεπτῶν κατὰ καιροὺς ναυμάχων,
πού δὲν τοὺς ἔσκιζαν ποτὲ κοῦσμάτα βατράχων.

Ὅσιομάρτυ Νικολῇ καὶ πάτερ Θεοφόρε,
πῶς τόσον εὐκόλα ξεχνᾷς τῆς Ναυτικῆς τόνόρε,
τὴν φιλοπόλεμον ὁρμὴν,
τὰ κάστρα, τὸ Καραμπουρνού;...
σὺ μόνος ἴλεως ἡμῖν,
σὺ πάλιν πρόμαχος γενοῦ.

"Ὡ στρατιαὶ σταυραετῶν, ἔμπρός, τί χάσκειτ' ἔτσι;
ἐθόλωσαν ἀπὸ καπνοὺς βροντῶντες οὐρανοί,
'στὸ Τρανσθαῖλ, 'στὸ Τρανσθαῖλ, νὰ φάμε κοκορέτσι,
τὸ μένος τὸ πολεμικὸν δὲν πρέπει ν' ἀδρανή.

Ἵπὲρ θηκῶν κι' ὑπὲρ βωμῶν προγόνων τιμημένων
γιούρια καθένος τσαρουχᾶς
'στουὺς βρόντους καὶ τὰς ἰαχὰς
ὀλλύντων κι' ὀλλυμένων.

Ἐκεῖ ψυχὴ τὸν πόλεμον δὲν σκιάζεται καμμία,
γυναῖκες κι' ἄνδρες λαχταροῦν,
κι' οἱ Μπόρες ὅλο προχωροῦν
καὶ φθάνουν 'στὴ Λαμία.

"Ὡχ! συφορέλια ξαφνική!... σπαθιά 'στὸν ἥλιο λάμπουν,
Χριστέ καὶ Παναγία μου, μὲς 'στὴν Ἀθήνα θάμπουν...
τί στέκεσθε, πολέμαρχοι; τὰ φέσια τῶν ξανοίγω,
καὶ πάρτε τὰ μπαούλα σας καὶ φύγετε νὰ φύγω.

Μαρτίνι, Μάουζερ, Φλωμπέρ,
Ουάιτ, Μπούλλερ καὶ Ζουμπέρ,
βοᾷ τῆς Ἀφρικῆς ἡ γῆ,
τρέχουν ἔμπρός οἱ στρατηγοί,
κι' ἐφ' ὅπλου λόγχῃ, κι' ἔμπρός μᾶς, καὶ σφάζιμ' ὀλοένα,
καὶ κατὰ γῆς σωριάζεσαι μὲ τάντερα χυμένα.

Σκοτόνονται, βρὲ Περικλῆ, σ' ἐδάφῃ χρυσοφόρα
καὶ τὴν ζωὴν τῶν τὴν θαρροῦν ἐνὸς ψωρολεφτοῦ,
εἶχα πολλὴν ὑπόληψιν 'στουὺς Ἀγγλους ἕως τώρα,
μὰ πᾶσι πιά, 'τελείωσε, φτοῦ τῶν καὶ κόντρα φτοῦ.

Μαζί μου φτοῦ φωνάζετε κι' οἱ Μαραθωνομάχοι,
σκοτόνεται ἕνας στρατηγὸς μὲ βόλι 'στό στομάχι,

κι' ἔμπρός 'στὴν πρώτη τῇ γραμμῇ
καθένος πρῶτος πολεμεῖ,
καὶ κόβει τοὺς περιφανεῖς τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι,
πού λὲς πῶς ἀγωνίζονται ποῖος πρῶτος νὰ πεθάνῃ.

Ἀφίνουν τῆς μπουτίγκαις τῶν, ἀφίνουν τὰ μπιφτέκια,
καὶ πᾶνουν τὰ τουφέκια,
καὶ πᾶνε ροδοκόκκινα Λορδόπουλα σὰν κρίνα,
καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Σώλσβουρ 'στὸν πόλεμον κι' ἐκεῖνα.

Κι' ἂν εἶσαι τῆς Ἀνάσσης τῶν μοναχογιῶν κι' ἐγγόνι
ἀπὸ ταῦτι 'στὸν πόλεμον καὶ δίπλα 'στό κανόνι,
καὶ βλέπεις τὰ Λορδόπουλα νὰ στέκουν σὰν τὰ βώδια
κι' ἀσάλευτα νὰ πολεμοῦν, λὲς καὶ δὲν ἔχουν πόδια.

Ἐκεῖ πού λὲς μὲς 'στὴ φωτιά δὲν πᾶν μὲ τὸ στανεῖο,
κρίμα 'στουὺς Ἀγγλους, κρίμα 'στουὺς, δὲν ἔχουνε νιοῦ
πεθαίνουν οἱ βλακέντιοι ὀρσάτοι, ραδινοί,
μὲ σφαίραις, μὲ κανόνια,
κρίμα!... δὲν θὰ γυρίσουνε μιά 'μέρα ζωντανοί
νὰ πάρουνε γαλόνια.

Τοῦλάχιστον ἂν εἴξευραν πῶς 'στὴ ζωὴ τὴν ἄλλῃ
θὰ τοὺς δοθοῦν προβιβασμοί, σειρήτια καὶ σπαλέταις,
εἰ τότε θὰ τοὺς ἔλεγα χίλιας φοραῖς χαλάλι
καὶ μὲ τὰ μούτρα πέφτετε 'σὼν Μπόρες τῆς μπαγιονέτι.

Κρίμα 'στουὺς Ἀγγλους, κρίμα 'στουὺς, δὲν ἔχουν νοῦ κουκοῖ
τρέχουν 'στὸ Χάρο χαρωποὶ
καὶ μῆτε ξέρουν τί θὰ 'πῇ:
αστρίψε το μὲ τὰ τέσσερα καὶ κόψε το παπούτσι».

Βρὲ Λόρδε κουφιόκεφαλε καὶ βλάκα τῆς πατέντας
μὲ τὴν στερλίνα τῇ χρυσῇ,
ἀμμε τί Λόρδος εἶσαι σὺ,
ὅταν δὲν ἔχῃς δύναμι νὰ 'βγῇς ἀπαλλαγέντας;

Λόρδο νὰ λὲν τὸν κύρη σου, τὴν μάννα σου Λορδέσα,
καὶ νὰ μὴν ἔχῃς Βουλευτὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃς μέσα.
Ἡ μάννα σας τί 'κούναγε, βρὲ Λόρδοι κουνενέδες;
ἐμεῖς, πού μᾶς 'νανούρισαν πολέμων ἀμανέδες,
πού μῆτε Λόρδους ἔχομεν προγόνους καὶ γονεῖς,
ἂν καὶ 'στὸν κόσμον εἴμεθα λαὸς περιφανῆς,
ἐν τούτοις μ' ἔναν Βουλευτὴ τὸν πόλεμον γλυτόνομε
κι' ἀφόβως τῆς ἀρίδης μας 'στὸν καφρενὲ τεντόνομε.

Εἶναι τῶνόντι νὰ γελά
μὲ κάθε Λόρδο μπουνταλά
καὶ τοῦτο τὸ Ρωμαῖκο κι' Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη...
ἀμμε κι' οἱ Μπόρες οἱ μικροί;
κι' ἐκεῖνοι πέφτουνε νεκροί
καὶ πολεμοῦν 'στ' ἀληθινὰ καὶ τοῦτ' οἱ παληανθρώποι.

Ἀρχίνα, προσφιλὴς Ἑλλάς,
μὲ Μπόρες κι' Ἀγγλους νὰ γελάς,
ἐσὺ γιὰ τούτους γέλασε μὲ γέλωτα σαρδώνιον
πρὸς αἶσχος τῶν αἰώνιον,
ρίψε περιφρονήσεως πρὸς τὴν Ἀγγλίαν βλέμμα,
πού χύνει τόσον ἀφειδῶς τὸ κυανοῦν τῆς αἵμα.

Γέλα καὶ σὺ μαζί μ' ἐμᾶς
γιὰ τὸ καινούριο μακελεῖο,
σὺ ξέρεις πῶς νὰ πολεμᾷς,
σὺ τοῦ πολέμου τὸ Σχολεῖο.

Ἐὖ Σχολὴ παγκόσμιος, ἐσὺ διδασκαλία
κι' Εὐρώπης καὶ βαρβάρων,
κι' ἀντὶ τοὺς γαλονάδες σου 'στῶν ξένων τὰ Σχολεῖα
νὰ στέλλῃς ἄρον ἄρον,
αὐτοὶ νὰ στέλλουν ἔμπρεπε σ' ἐμᾶς τοὺς ἰδικούς τῶν
νὰ διδάχθουν τὴν τακτικὴν πολέμων πρωτακούστων.

Ἐὖ, πού κάθε πόλεμον 'στὸν καφρενὲ τὸν κρίνεις,
καὶ πρὶν 'στὴν Χάγην νὰ γενῇ Συνέδριον εἰρήνης,
τὴν Ἄρην τὸν βροτολοιγὸν τὸν ἐδειξες ἀνώδυνον,
ἀναίμακτον καὶ ρόδινον,
κι' ἐρρίπτωσες τὸν σβέρκο σου μ' ὀλόχρυσά κουρέλια
κι' ὁ κόσμος ὁ βλακέντιος ἔξαράθηκε 'στὰ γέλοια.

Ἐὖ, πού ξεφωνίζουσα πολέμους διεργάγῃς,
πρὶν τὸ κλεινὸν Συνέδριον ἐφώναζες τῆς Χάγης:
«κάτω τουφέκι καὶ σπαθί,
κι' ἂν ὁ καθένος σας ποθῇ
εἰρήνην ὄντως ἀληθῇ,
νὰ πολεμῇτε μάθετε 'στὸ μέλλον σὰν κι' ἐμένα,
ἄλλως τὰ Συνέδρια πηγαίνουν 'στὰ χαμένα».

Π.—Ἐμπρός λοιπὸν 'στὸ Τρανσθαῖλ, φουσκῶν, ξεφυσῶ,
γιὰ πόλεμον λυσῶ.
Ἀνάστα, δόξης χώρα,
ἢ σακαράκαις φόρα,
σφαίραις ντοῦμ ντοῦμ σφυρίζετε,
τὸν πόλεμον κηρύζετε,
'στουὺς Ἀφρικάνδους σπεύσωμεν, βροντὴ μαχῶν ἀκούεται,
ὅλος ὁ κόσμος μάχεται, συμπλέκεται, συγκρούεται,
κι' ἐμεῖς ὅπου γιὰ πόλεμον τὰ ρούχα μας 'δαγκάναμε
τόσος καιρὸς ἐπέρασε καὶ πόλεμον δὲν 'κάναμε.

Ἐὖ Ζαήμης, τίποτα, δὲν ἔβγαλε μιλιὰ,
δὲν ἔπεισε 'στὰ σύνορα καμμία πιστολιά,
ἔλεγε κι' ὁ Κόντης, τίποτα δὲν ἔστριψε τὰς φρένας,
ὅσοι Κυβερνήσεις, Φασουλῇ, καὶ πόλεμος κανένας.

Κι' ὁ Κόντης μας δὲν ἐννοεῖ πολειμικῶς νὰ δράσῃ,
μόνο μὲ Νομοσχέδια ζητεῖ νὰ μᾶς περάσῃ,
τῆς νῦν Βουλῆς θὰ κρημνίσθῃ τὸ τέμενος ἀπόνως
καὶ νῦν ἄλλο θὰ κτισθῇ 'στὸν κῆπον τοῦ κλαυθμῶνος,
πού τῶν κηφῶν ἄλλοτε συνέρρεον τὰ σμήνη,
κι' αἰκιστοῦν ἀδελφοποιεῖν καὶ μάνδρα θ' ἀπομεινῇ
τὸ μέρος, πού 'ξεγείλιζε ρητορικῆς πληθώρα,
τὸ μέρος, πού χαζεύοντας 'περνοῦσε τὸν καιρὸ μου,
καὶ σὰν διαβαίνεις ἀπ' ἐκεῖ θὰ λές: «ἀς πάω τώρα
'στὸ πρῶτον Βουλευτήριον νὰ κάνω τὸ νερό μου.»

'Στὴν τόση κοσμοχλασιά
καὶ 'στῶν μαχῶν τὸν βρόμον
παρλάρουν γιὰ τὴν φορεσιά
τῶν νέων Ἀστυνόμων,
ἂν ἔχουν σβέρκο βυσσινί κι' ἂν ἔχουν πανταλόνι
μὲ κόκκινη λουρίδα,

τὸ χρώμα μᾶς ἐμάρανε, πού θάχῃ τὸ γαλόνι
καὶ τὸ βρακί, Πατρίδα.

Ἄς μαραινθῇ κατάξερὸς χλωρὸς εἰρήνης κλάδος,
τροχίστε τὰ λεπίδια
τώρα πού 'γυμναστήκανε κι' οἱ Στόλοι τῆς Ἑλλάδος
μὲ τὰ συχνὰ ταξείδια.

'Στοὺς Ἀφρικάνδους σπεύσωμεν,
τοὺς βλακῶδως παλαίοντας,
κι' ἀφόβως ἄς ἱππεύσωμεν
τῆς Ἀφρικῆς τοὺς λείοντας.

Ἐμπρός καὶ πάλιν, θρέμματα τῆς γῆς τῆς ρωμαλείας,
ζουρλομανθῶας βάλωμεν καὶ περικεφαλαίας.
Ντοῦμ ντοῦμ, τὸ πᾶν βροντοβολεῖ,
κι' ἐγὼ σοῦ σέρνω, Φασουλῇ,
τὸ κατσαρὸ τσουλοῦφι
κι' ὅρε φτυσιαῖς, μαγκούφῃ

Πατινάδα τῶν Δασκάλων, τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων.

Εὐταξία τῆς Παιδείας, φημισμένη κεφαλὴ,
πῶς σοῦ 'κάπνισε νὰ μάθῃς τοὺς δασκάλους καὶ βιολί;
πῶς σοῦ 'κάπνισε μὲς 'στ' ἄλλα
τὰ σοφὰ καὶ τὰ μεγάλα
βιολιτζῆδες νὰ τοὺς βγάλῃς καὶ νὰ παῖζουν τίρι λίρι
σὲ γιορταῖς, σὲ ντόπιους γάμους, καὶ σὲ κάθε πανηγύρι;

Κὺρ Θανάση τῶν γραμμάτων, κι' οἱ λιμώττοντες δασκάλοι
θὰ σηκώσουνε κεφάλι,
τῆς γραμματικῆς 'στὸ χέρι κι' ὑπὸ μάλης τὰ βιολιά,
μὲ Μαρίνους βιολιτζῆδες θὰ γεμίσουν τὰ Σχολεῖα,
καὶ θὰ τρέξῃ 'στὴν Ἑλλάδα
εὐμουσία περισσή,
καὶ θὰ τρώμε φασολάδα
μὲ τὸ ντό φᾶ σὺλ λά σί.

Κὺρ Θανάση τῶν γραμμάτων, πρόβαλε 'στὸ παραθύρι,
τίρι λίρι τίρι λίρι.
'Ἀκου πῶς ἀκουπανάει τῶν δασκάλων τὰ βιολιά
γουργουρίζουσα κοιλιά.

Κὺρ Θανάση, πού γανώνεις τῶν δασκάλων τῆς καυκάλας
καὶ γιὰ θέσεις σὲ πιέζον,
τώρα πρέπει δίχως ἄλλο κι' ἡ φιλόμουσος δασκάλας
κάτι τί κι' αὐταῖς νὰ παῖζουν.

Βάλε τῆς νὰ μάθουν ἄρπα, φασαρμόνικα, κλαρίνο,
κᾶν κιθάρα κι' ὀκαρίνο.
Τίρι λίρι, κὺρ Θανάση, σὺ Παιδείας εὐεργέτης,
νὰ 'στὰ χέρια σου φιλιὰ,
'μπρός ἐσὺ μὲ βιολοντσέλο σὰν Ἀπόλλων μουσηγέτης,
'πίσω μείς μὲ τὰ βιολιά.

Περνοδίζουν τὰ δοξάρια, σπᾶνε τῶν βιολιῶν ἡ κόρσις,
τίρι λίρι μὲ γουργουράς, τίρι λίρι μὲ τῆς λόρσις.
Τώρα πῶς νὰ πάρῃς φρέσκο, νὰ ξαπλώσῃς μὲ χουζούρι

και κανεις να μη σε σκάνη,
και τα γράμματα τάφινεις 'στης θαλάσσης τόν Βουδούρη
θάλασσα να σου τὰ κάνη.

Κατευόδιο, Παγανίνη, τίρι λίρι, πρώτη κάρα,
κόλλησε 'στό κούτελό μας καμμιὰ χάλκινη δεκάρα.
Κάθε δάσκαλος και νότα, κάθε μας Σχολειό κι 'Ωδείο,
και βραβεΐα με κοτίνους και κισσό...
τζούμ τὰ τριανταένα, τζούμ τὰ τριανταδύο,
τζούμ τὰ τριαντατρία και μισό.

**Και καμπόδαϊς ποικιλίαις,
μ' άλλους λόγους άγγελίαις.**

Νέος 'Οδηγός 'Ελλάδος, συνταχθείς υπό Μακρίδη,
πού πολλές πληροφορίας γιὰ τούς κλάδους όλους δίδει,

χρησιμώτατον βιβλίον γιὰ πολλούς και διαφόρους,
συγγραφείς, βιομηχάνους, έπιστήμονας, έμπόρους.
"Όλα 'βρίσκοντ' εκεί μέσα μετρημένα και σωστά,
και θερμώτατα πρὸς πάντας κι' ὁ Ρωμηός τὸ συνιστᾷ.

'Εταιρία Μουσική
ἀληθῶς μοναδική,
ἀρχισαν αἱ συναυλῖαι κι' ἐξ αὐτῶν ἐδόθη ἡ πρώτη,
κι' ἦτον ὁ Φουρνιέ κι' οἱ Γάλλοι
κι' ἔγιν' ἔσπερος μεγάλη,
και κατεθέλξαν τὸν κόσμον τῶν μελωδιῶν οἱ κρότοι.

'Εξοχικά, ποιήεσσι ποιήματα δροσάτα
τοῦ Δημητρίου Στάη, και μ' ἔμπνευσι γεμάτα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.